

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1562 usque ad annum 1563

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1771

VD18 9011860X

§. 92. Articulus de unctione, atque ritibus ad examen vocatus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66641)

nim illa quæstio: an sit Ordo specialis, ac characterem imprimat? porro id affirmabant plures, eoquod Episcopatus binas, ac speciales, easque sacras operationes complectatur, scilicet confirmationem, & Ordinum collationem, ad quas exercendas donum, ac specialis character requiratur.

Sæcul. XVI.
A.C. 1562.

§. XCII.

Articulus de Unctione, atque ritibus ad examen vocatus.

Cum sententiæ rogarentur circa Unctionem, & Sacras cæremonias in Ordinibus conferendis usitatas, omnes Theologi unanimi suffragio temeritatem Lutheranorum damnabant, eoquod hi contra sacram hanc unctionem, ritusque tam petulanter infurrexerint: nihilominus contendebant nonnulli, quod illæ Unctiones, ac cæremoniæ, quæ omnino requirerentur, ab illis minus necessariis distinguerentur: cum autem definiri oporteret, quænam ex hisce Unctionibus, ac cæremoniis plus, minusve sint necessariæ, non una omnium erat sententia; quippe quidam Lusitanæ Regis Theologus, jurisque Canonici Doctor nomine Melchior Cornelius, cujus jam supra meminimus, ita declamabat: "manuum impositio sola est cæremonia, quæ *essentialis* appellari
„mere"

Sæcul. XVI. meretur; Apostoli enim in Ordinationibus
A.C. 1562. usi sunt manuum impositione,
 adeo ut nulla unquam in divinis literis
 Ordinatio sine manuum impositione facta
 legatur: insuper succedentibus temporibus
 hic ritus adeo essentialis habebatur, ut
 passim Ordinatio ipsa nuncuparetur
 manuum impositio, quamquam Gregorius IX.
 hunc ritum dixerit introductum ab Apostolis,
 & multi Theologi eam non habeant pro
 necessaria, quicquid alii aliter sentiant.
 Ceterum de Unctione ex Decretali, quam
 Innocentius III. super hac re edidit, omnino
 constat, quod in omnibus Ecclesiis non
 fuerit usurpata: nec minus celebres
 Canonistæ Hostiensis Cardinalis, Joannes
 Andreas, Panormitanus, & alii affirmant,
 quod Papa solo suo verbo Presbyterum
 ordinare posset, dicendo, *Esto Sacerdos*,
 imo quod majus adhuc est, Innocentius IV.
 omnium Canonistarum Parens, universim
 asserit, nisi formulæ illæ recens adinventæ
 obstarent, abunde futurum, si ita diceret
 Ordinator, *Esto Sacerdos*, aut verbis tantum
 valentibus uteretur, nam formulæ, quæ
 observantur, ab Ecclesia primum postea
 sunt constitutæ: ob has rationes censebat
 Cornelius, tacendum de cæremoniis necessariis,
 eo quod exacte hujus necessitatis gradus
 defini

finiri haud possent, sed potius, illos tantum aiebat damnandos, qui pro superfluis, aut perniciosis eas habent.

Saecul. XVI.
A.C. 1562.

§. XCIII.

Episcopi pro conficiendis Canonibus nominati.

Postquam Theologi, ac Canonici juris Doctores horum articulorum examen absolverant, ex Episcopis nonnulli fuere nominati, qui Capita, & Canones instruerent. Hi Præsules erant Caspar de Fosso ex Ordine Fratrum Minorum Reggientis Archiepiscopus, Callinus Iadrensis Archipræsul, Andreas Costa, seu Cuesta Legionensis, Sala Vivariensis Episcopus, Suaresius Conimbricensis, & Colosvarinus Canadiensis Præsul. Hi intra octiduum suo fungebantur munere, adeo, ut jam decima tertia Octobris die prima haberetur Congregatio, in qua Canones, & capitula ab eis concinnata discuterentur. Porro circa Ordinis Sacramentum capita erant nonnisi quatuor, octo autem Canones: rebus igitur tam prospere dispositis Legati negotium cum summa animorum tranquillitate perficiendum sperabant, nec sua eos fefellit opinio; quippe omnes Patriarchæ, atque Archiepiscopi præter Granatensem Canones, prout ipsis proponebantur, approbabant,

Pallav. l. 18.
c. 12. n. 10.
Et cap. 14.
num. 4.